

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong cuộc sống chung, ngay cả khi chỉ có hai người, vẫn có những lúc làm mất lòng nhau, có những lúc cãi vã xô sát, nếu không biết tha thứ cho nhau, thì mỗi ngày một chút, tương quan giữa chúng ta dần dần sút mẻ, tệ hơn nữa sẽ đưa đến đổ vỡ khó hàn gắn lại được. Chén bát là thứ vô hồn mà để bên nhau vẫn có những lúc vô tình va chạm làm sút mẻ hay bể nát, huống chi những con người sống chung với nhau.

Có những trắc nghiệm để biết làm thế nào phân biệt được đâu là tình yêu chân chính, đâu là những tương quan chỉ “hình như là tình yêu”. Một trong những trắc nghiệm đó là khả năng hòa giải và tha thứ sau những lần xô sát, cãi vã nhau. Dĩ nhiên khả năng này còn tùy thuộc vào cá tính và sự hiểu biết của mỗi người. Những người hiền lành, rộng lượng thì dễ bỏ qua cho lỗi lầm của người khác, còn người nhỏ mọn chấp nhất thì dễ gây bất hòa, cãi vã.

Có một nông dân rất khổ sở vì sự thiếu trách nhiệm của những người hàng xóm. Mặc dù nhà bác không nuôi gà nhưng gà hàng xóm lại thường xuyên qua bới nát và phá hoại hoa màu của bác. Vốn bản tính hiền lành luôn “dĩ hòa vi quý”, không muốn ăn miếng trả miếng như thói thường người đời, nên nhiều lần bác đi năn nỉ hàng xóm vui lòng nhốt gà của họ lại, nhưng chẳng ai thèm để ý đến lời yêu cầu của bác, họ vẫn cứ để bầy gà của họ sang vườn nhà bác bới móc tìm mồi. Thế rồi, bác nảy ra một sáng kiến là ra chợ mua một ít trứng gà để vào một cái giỏ, rồi cứ vài ngày lại đưa sang cho những người láng giềng và giải thích rằng đó là trứng mà bầy gà của họ đã đẻ trong vườn nhà bác. Bác làm như thế liên tiếp vài lần, và cách làm này đã đạt kết quả nhanh chóng. Chỉ trong vòng một thời gian ngắn, người láng giềng nào cũng tự động rào dậu thật kỹ để giữ cho gà của mình không sang đẻ ở nhà bác nữa.

Bác nông dân hiền lành trên chỉ mất tiền mua ít trứng gà mà đã tránh được một cuộc tranh chấp vô ích có thể làm sút mẻ tình hàng xóm láng giềng. Cuộc sống chung là như vậy, nếu biết nhịn nhục và kiên nhẫn một chút, ta có thể tìm ra nhiều giải pháp để gìn giữ sự hòa thuận, bình an cho gia đình và cho hàng xóm láng giềng.

Bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này cũng nói đến sự kiên nhẫn để hòa giải khi có những tranh chấp, bất hòa trong cuộc sống chung nhưng với tinh thần Kitô giáo. Tôn giáo nào cũng dạy về sự tha thứ. Tha thứ để làm cho oán thù tiêu tan, để phá vỡ vòng oan nghiệt trói buộc con người. Nhưng Kitô giáo mời gọi tha thứ vì một lý do khác: *Tôi phải tha thứ cho anh chị em tôi vì Chúa đã liên tục tha thứ cho tôi.* Thật vậy, đời chúng ta là một chuỗi những vấp ngã, được đan kết với bao thứ tha. Ôn tha thứ giống như dòng suối chảy vào đời ta, nếu nó bị ngăn lại, nó sẽ trở thành ao tù, nhưng khi nó được chảy đến tha nhân, nó sẽ trở nên trong xanh mát ngọt.

Rất khó tha thứ vì tha thứ là khả năng của Thiên Chúa. Tự sức riêng chúng ta không thể ra khỏi được oán thù. Chính vì vậy, chẳng ngày nào mà thế giới không có tiếng súng. Luật mắt đền mắt răng đền răng là luật công bằng, nhưng nếu xử dụng nó thì cả thế giới sẽ hóa mù và sún hết. Như thế chỉ sự tha thứ mới đem lại bình an. Dám tha thứ là dám chịu thiệt thòi, dám tin rằng cuối cùng tình thương sẽ chiến thắng. Một tình yêu đích thực luôn bao hàm sự bao dung và tha thứ vì “*Yêu nhau củ ấu cũng tròn*” và “*Một trăm chỗ lệch cũng kê cho bằng*”.

Chúa Giêsu mời gọi chúng ta tha thứ, không phải 7 lần mà là 70 lần 7, nghĩa là tha thứ như Thiên Chúa, nghĩa là tha thứ vô giới hạn. Vì thế, cần biết chạnh lòng thương như Chúa, để sẵn sàng tha cho người khác một món nợ nhỏ, vì Chúa đã tha cho mình món nợ khổng lồ. Chúng ta chỉ biết chắc mình đã được Chúa tha, khi chúng ta không giữ ơn tha thứ lại cho riêng mình, khi chúng ta mang trong mình một quả tim hay thương xót của Đấng hay tha thứ.

Phương thức tốt nhất để thực hiện sự tha thứ là đóng lại với quá khứ và mở lòng ra với tương lai. Làm như thế chúng ta sẽ hái được trái ngọt của tha thứ là niềm vui, hạnh phúc, và bình an.

Xin Chúa giúp cho mỗi người chúng ta luôn can đảm tha thứ cho nhau, luôn can đảm quên đi mọi hận thù, oán ghét, ghen tương, đố kỵ, để được sống trong vòng tay thân ái của tình người và trong tình yêu tha thứ thâm sâu của Thiên Chúa. Chỉ như thế chúng ta mới thực sự cảm nghiệm được lời Kinh Hòa Bình của Thánh Phanxicô Assisi: “*Chính khi thứ tha là khi được tha thứ*”.